

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 18 dhjetor 2017
Nr. ref.: RK 1171/17

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI56/17

Parashtrues

Lumturije Murtezaj

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit [Rev. nr-442/ 2016], të
Gjykatës Supreme të Kosovës, të 15 shkurtit 2017**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Lumturije Murtezaj nga Gjilani (në tekstin e mëtejmë: parashtruesja e kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesja e kérkesës konteston Aktgjykimin [Rev. nr. 442/2016] e Gjykatës Supreme të Kosovës të 15 shkurtit 2017.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, me të cilin, sipas pretendimeve të parashtrueses së kérkesës, janë shkelur të drejtat e saj të garantuara me nenin 21 [Parimet e Përgjithshme], nenin 23 [Dinjiteti i Njeriut], si dhe nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafët 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridikioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenin 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejmë: Ligji) dhe në rregullin 29 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 3 maj 2017, parashtruesja e dorëzoi kérkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata).
6. Më 4 maj 2017, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Gresa Caka-Nimani Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrties, të përbërë nga gjyqtarët: Altay Suroy (kryesues), Bekim Sejdiu dhe Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
7. Më 8 maj 2017, Gjykata e njoftoi parashtruesen për regjistrimin e kérkesës dhe i dërgoi një kopje të kérkesës Gjykatës Supreme të Kosovës.
8. Më 18 tetor 2017, Kolegji shqyrties shqyrtoi reportin e Gjyqtarit rapportues dhe njëzëri rekmandozi Gjykatës papranueshmërinë e kérkesës.

Përbledhja e fakteve

9. Më 9 maj 2007, parashtruesja e kérkesës pësoi lëndime të rënda trupore në aksidentin e komunikacionit, të cilin e shkaktoi shfrytëzuesi i sigurimit të Kompanisë së Sigurimeve “Kosova e Re” në Prishtinë (në tekstin e mëtejmë: Kosova e Re).
10. Më 15 janar 2008, është arritur marrëveshja jashtëgjyqësore në mes të Kosovës së Re dhe bashkëshortit të parashtrueses së kérkesës, lidhur me kompensimin e dëmit material që ka pësuar në vetura.
11. Më 31 mars 2010, parashtruesja e kérkesës i paraqiti kérkesë për kompensimin e dëmit material dhe jomaterial në Kosova e Re.

12. Më 30 gusht 2010, Kosova e Re e refuzoi kërkesën për kompensimin e dëmit të parashtrueses së kërkesës, duke arsyetuar se “*në procesverbal të vend shikimit të policisë nuk ka të dhëna se ka pasur të lënduar*”.
13. Më 23 nëntor 2010, parashtruesja e kërkesës paraqiti padinë për kompensimin e dëmit në Gjykatën Themelore në Gjilan kundër Kosovës së Re, duke precizuar lartësinë e shumës së kompensimit për të gjitha llojet e dëmeve që pretendon që i janë shkaktuar.
14. Në një datë të pacaktuar, Kosova e Re paraqiti përgjigjen në padi në të cilën nuk e kontestoi gjendjen faktike në lidhje me aksidentin e komunikacionit, por theksoi se padia për kompensimin e dëmit është parashkruar për shkak se është paraqitur pas afatit ligjor prej 3 (tri) vitesh, siç është përcaktuar në Ligjin për Marrëdhëniet e Detyrimeve (RSFJ-së, nr. 29/78, 39/85, 57/89) (në tekstin e mëtejmë: LMD).
15. Më 11 qershor 2013, Gjykata Themelore në Gjilan përmes Aktgjykimit [C. nr. 575/2010] e aprovoi pjesërisht kërkesëpadinë për kompensimin e dëmit material dhe jomaterial të parashtrueses së kërkesës dhe e detyroi kompaninë Kosova e Re të bëjë kompensimin përkatës të dëmit.
16. Në këtë Aktgjykim, duke adresuar pretendimet e të paditurës, përkatësisht Kosovës së Re, rrëth parashkrimit të kërkesëpadisë, mbi bazën e neneve 388 dhe 392 të LMD-së, Gjykata arsyetoi që kërkesëpadia nuk është parashkruar, meqë me paraqitjen e kërkesës së parë për kompensim dëmi më 31 mars 2010, rrjedhja e afatit 3 vjeçar për parashkrimin e kërkesës është ndërprerë. Në mbështetje të këtij konkludimi, Gjykata Themelore, ndër të tjera, kishte arsyetuar:

“Dhe meqë në rastin konkret nga data kur paditësja ka parashtruar kërkesën e sipërpërmendur te e paditura për kompensim dëmi me datë 31.03.2010, e deri me paraqitjen e padisë së paditëses në gjykata me datën 23.11.2010 nuk ka kaluar afati tre vjeçar nuk kemi parashkrim të kërkesës se paditëses.”

17. Kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Gjilan, parashtruesja e kërkesës dhe Kosova e Re kanë paraqitur ankesë në Gjykatën e Apelit. Parashtruesja e kërkesës kerkoi që Gjykata e Apelit të aprovojë kërkesëpadinë e saj në tërësi, ndërsa Kosova e Re e kontestoi kërkesëpadinë në tërësi, duke vazhduar të pretendoj që në bazë të LMD-së, afati për paraqitjen e kërkesëpadisë është parashkruar.
18. Më 10 tetor 2016, Gjykata e Apelit me Aktgjykimin [Ac. nr. 2623/13] e aprovoi ankesën e kompanisë Kosova e Re, ndryshoi Aktgjykimin [C. nr. 575/10] të Gjykatës Themelore në Gjilan dhe e refuzoi në tërësi kërkesëpadinë e parashtrueses së kërkesës si të pabazuar për shkak se është parashkruar.
19. Gjykata e Apelit nuk e pranoi të bazuar interpretimin e Gjykatës Themelore që afati trevjeçar i parashkrimit është ndërprerë. Përkundrazi, mbi bazën e neneve 371 dhe 391 të LMD-së, Gjykata Apelit konkludoi që në rrëthanat e rastit

konkret nuk janë plotësuar kushtet ligjore për ndërprerjen e rrjedhjes se afatit të parashkrimit, dhe rrjedhimisht, që afati për paraqitjen e kërkesëpadisë ka filluar të rrjedh nga data e aksidentit, në momentin kur paditësja, përkatesisht, parashtruesja e kërkesës ka marrë në dijeni shkaktimin e dëmit. Në mbështetje të konkludimit që afati trevjeçar për paraqitjen e kërkesëpadisë ishte parashkruar, Gjykata e Apelit, ndër të tjera, kishte arsyetuar:

“... Nuk mund të pranohet arsyetimi i gjykatës së shkallës së parë se me parashtrimin e kërkesës për kompensim të paditës të paditurës më dt. 31.03.2010, është bërë ndërprerje e parashkrimit konform nenit 388 të LMD. Kjo për arsyen se në kuptim të kësaj dispozite rrjedhjen e parashkrimit e ndërprenjë vetëm ato mjete juridike të cilat njëkohësisht e përfundojnë raportet kontestuese dhe mundësojnë përbushjen e të drejtës për të cilën parashkrimi ka qenë në vijim. Me dispozitën e nenit 391 të LMD, parashihet se për ndërprerjen e parashkrimit nuk është e myftueshme që kreditori t'i drejtohet debitorit me shkrim apo verbalisht të përbush detyrimin. [...] Gjendja faktike është vërtetuar rregullisht dhe tërësisht nga ana e gjykatës së shkallës së parë, por në këtë gjendje të vërtetuar faktike nga ana e gjykatës së shkallës së parë gabimisht është zbatuar edhe e drejta materiale dhe për këtë arsyen aktgjykimi i atakuar është ndryshuar dhe kërkesëpadia e paditës është refuzuar në tërësi si e pabazuar”.

20. Më 17 nëntor 2016, parashtruesja e kërkesës paraqiti kërkesën për revizion në Gjykatën Supreme të Kosovës kundër Aktgjykimit [Ac. nr. 2623/13] të Gjykatës së Apelit. Parashtruesja e kërkesës argumentoi që Gjykata e Apelit e interpretoi gabimisht LMD-në.
21. Më 15 shkurt 2017, Gjykata Supreme e Kosovës me Aktgjykimin [Rev. nr. 442/2016] e refuzoi si të pabazuar kërkesën për revizion të parashtrueses së kërkesës, duke mbështetur Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit rrëth interpretimit të afateve për parashkrimin e kërkesëpadisë.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

22. Parashtruesja e kërkesës pretendon që me Aktgjykimin e Gjykatës Supreme i janë shkelur të drejtat e saj të garantuara me nenet 21 [Parimet e Përgjithshme], nenin 23 [Dinjiteti i Njeriut] si dhe nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës.
23. Parashtruesja e kërkesës pretendon që Gjykata Supreme gabimisht ka interpretuar LMD-në kur ka konstatuar që afati trevjeçar i parashkrimit në rastin konkret ka rrjedhë nga data e aksidentit, dhe që nuk janë plotësuar kushtet ligjore që rrjedhja e këtij afati të jetë ndërprerë.
24. Parashtruesja e kërkesës më specifisht pretendon që datat 15 janar 2008, kur Kosova e Re ka lidhur marrëveshjen jashtëgjyqësore me bashkëshortin e saj në lidhje me dëmin të cilin e ka pësuar në veturnë, dhe 31 mars 2010, kur parashtruesja e kërkesës paraqiti kërkesën për kompensimin e dëmit në Kosovën e Re, paraqesin momente që plotësojnë kushtet ligjore për të ndërprerë rrjedhjen e afatit të parashkrimit, dhe si rrjedhojë, padia e saj për

kompensimin e dëmit e paraqitur më 23 nëntor 2010 në Gjykatën Themelore në Gjilan do të duhej të konsiderohej e afatshme.

25. Nga ajo që u tha më sipër, parashtruesja e kërkesës konkludon "... rezulton se në rastin konkret nuk kemi të bëjmë me parashkrimin e kërkesës për kompensimin e dëmit sepse fatkeqësia e komunikacionit ka ndodhur me datë 05.09.2007 – pra në rastin konkret afati 3 vjeçar është dashur që të llogaritet nga data 01.01.2008 e kur kemi të bëjmë me faktin që padia dhe kërkesëpadia për kompensimin e dëmit është dorëzuar në Gjykatë më dt. 19.11.2010 nga kjo shihet se nuk kanë kaluar 3 vite".
26. Parashtruesja kërkon nga Gjykata të konstaton: "se në rastin konkret ndaj ushtrueses së kërkesës të dy autoritetet gjyqësore si Gjykata e Apelit po ashtu edhe Gjykata Supreme kanë bërë shkeljen e së drejtës materiale në dëm të saj andaj vendimet e të njëjtave t'i konsideroj si të paligjshme dhe t'i mundësohet realizimi i të drejtës në kompensimin e dëmit jomaterial për lëndimet e shkaktuara me pasoja të rënda-20 % ulje të aktivitetit të përgjithshëm jetësorë dhe zvogëlim të aktivitetit punues për të cilat flet dokumentacioni mjekësorë që gjendet në shkresat e lëndës dhe i theksuar në aktgjykimet e atakuara, pasojet e të cilat lëndim i ndien akoma sepse është vazhdimisht duke u kuruar".

Pranueshmëria e kërkesës

27. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesja e kërkesës i ka përbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të parapara më tej me Ligj dhe të përcaktuara me Rregullore të punës.
28. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksiuni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

"1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj".

29. Gjykata gjithashtu shqyrton nëse parashtruesja e kërkesës ka përbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohen me Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata i referohet nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] e Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

"Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është

akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestojë”.

Neni 49
[Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda qafatit prej katër (4) muajsh. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”.

30. Për sa i përket përbushjes së këtyre kérkesave, Gjkata konstaton se parashtruesja e kérkesës e dorëzoi kérkesën në cilësinë e palës së autorizuar, duke e kontestuar një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin e Gjykatës Supreme [Rev. nr. 442/2016] të 15 shkurtit 2017, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesja e kérkesës gjithashtu ka sqaruar të drejtat dhe liritë që ajo pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kérkesat e nenit 48 të Ligjit, dhe ka dorëzuar kérkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.
31. Megjithatë, Gjkata më tej duhet të vlerësojë nëse janë përbushur kriteret e përcaktuara në rregullin 36 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës.
32. Rregulli 36, paragrafët (1) (d) dhe (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, përcaktojnë:

“(1) Gjkata mund ta shqyrtojë një kérkesë nëse:

[...]

(d) kérkesa nuk arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjkata do të deklarojë një kérkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

[...]

(b) faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese, ose

[...]

(d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

33. Gjkata fillimisht rikujton që parashtruesja e kérkesës pretendon që me Aktgjykimin e Gjykatës Supreme i janë shkelur të drejtat e saj të garantuara me nenet 21 [Parimet e Përgjithshme], 23 [Dinjiteti i Njeriut] si dhe 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës. Pretendimin për shkelje të drejtave të saj për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës, i bazon mbi interpretimin e gabuar të dispozitave të LMD-së

rreth afateve të parashkrimit për kërkesëpadinë në rastit konkret nga ana e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme.

34. Së pari, Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës nuk arsyeton pretendimet e saj për shkelje të neneve 21 dhe 23 të Kushtetutës, ndërsa pretendimet për shkelje të tjetër drejtave për gjykim të drejtë dhe të paanshiem të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës, i bazon mbi interpretimin e gabuar të LMD-se nga ana e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme.
35. Gjykata konsideron se parashtruesja e kërkesës e ndërtoi rastin e saj mbi baza ligjshmërie, përkatësisht mbi vërtetimin e gabuar të gjendjes faktike në lidhje me momentin e paraqitjes së parashkrimit, gjegjësisht lidhur me pretendimet për interpretimin e gabuar të LMD-së. Gjykata rikujton se ky pretendim ka të bëjë me fushën e ligjshmërisë dhe si i tillë nuk bie nën juridikcionin e Gjykatës Kushtetuese, dhe si rrjedhojë, në parim, nuk mund të shqyrtohet nga Gjykata.
36. Përveç kësaj, Gjykata konsideron se parashtruesja e kërkesës nuk ka dëshmuar se procedurat në Gjykatën Supreme kanë qenë të padrejta apo arbitrale, apo që të drejtat dhe liritë themelore të saj të mbrojtura me Kushtetutë janë shkelur si rrjedhojë e pretendimeve për interpretimin e gabuar të dispozitave të LMD-së. Gjykata rithekson se interpretimi i LMD-së është çështje e ligjshmërisë. Asnjë çështje kushtetuese nuk është dëshmuar nga parashtruesja e kërkesës. (Shih, rasti KI63/16, parashtrues i kërkesës *Astrit Pira*, Aktvendim për papranueshmëri, i 8 gushtit 2016, para. 44. dhe shih, gjithashtu rastin KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 dhe KI64/16, parashtrues të kërkesës *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku dhe Sami Lushtaku*, Aktvendim për papranueshmëri, i 15 nëntorit 2016, para. 62).
37. Për më tepër, Gjykata vlerëson se Gjykata Supreme, detajisht ka arsyetuar dhe në mënyrë specifike ka adresuar të gjitha pretendimet e parashtrueses së kërkesës rreth interpretimit të gabuar të LMD-së.
38. Së pari, Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës i përsëritë pretendimet identike të cilat i ka theksuar edhe në kërkesën për revizion, të cilat Gjykata Supreme i ka marrë në konsideratë dhe i ka arsyetuar, duke theksuar:

"Gjykata Supreme e Kosovës pranon si të drejtë dhe të ligjshëm përfundimin e gjykatës së shkallës së dytë kur vlerëson se kërkesa e paditëses për shpërbimin e dëmit nuk është paraqitur brenda afatit subjektiv trevjeçar nga dita kur paditësja ka marrë dijeni për dëmin dhe personin që ka shkaktuar dëmin sikurse është përcaktuar me nenin 376 par. 1 të LMD-së, nga dita kur paditësja ka marrë në dijeni (ka mësuar) për dëmin që i është shkaktuar dhe për personin i cili e ka shkaktuar dëmin".
39. Gjykata më tej vëren se Gjykata Supreme u përgjigj në mënyrë të detajuar në pretendimet e parashtrueses së kërkesës lidhur me ndërprerjen e afatit të parashkrimit, duke arsyetuar:

“... Parashtrimet në revizion se afati i parashkrimit për shpërblimin e dëmit është ndërprerë në bazë të nenit 388 të LMD-së, me rastin kur paditësja në kërkesën e saj të datës 31.3.2010 i është drejtuar të paditurës për shpërblimin e dëmit si dhe me rastin e lidhjes së marrëveshjes jashtëgjyqësore më datë 15.1.2008 për kompensimin e dëmit material në veturën e bashkëshortit të paditëses (15.1.2008), në të cilën veturë ka qenë edhe paditësja. Kjo Gjykatë gjeti se parashtrimet e tillë i ciliësoj si të pabazuara dhe si të tillë i refuzoi kjo për arsyen se në kuptim të kësaj dispozite rrjedh se parashkrimin e ndërprerë vetëm ato mjete juridike të cilat njëkohësisht përfundojnë raportet kontraktuese dhe mundësojnë përbushjen e të drejtës për të cilën parashkrimi ka qenë në vijim. Prandaj, kërkesa me gojë apo me shkrim e paditëses, nuk paraqet referencë ligjore me ndikim për ndërprerjen e parashkrimit përfundojnë përbushjen e detyrimit nga ana e debitorit. Në qoftë se debitori nuk i përgjigjet thirrjes së kreditorit për përbushjen e detyrimit për të cilin rrjedh afati i parashkrimit, atëherë nuk ekzistojnë efektet juridike që të shkaktojnë ndërprerjen e parashkrimit ...”.

40. Rrjedhimisht, Gjykata konsideron se parashtruesja e kërkesës ka pasur mundësi për t'i prezantuar para gjykatave të rregullta arsyet materiale dhe ligjore për zgjidhjen e kontestit; argumentet e saj janë dëgjuar në mënyrë të rregullt dhe janë shqyrtauar në mënyrë të duhur nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme; dhe procedurat, të shikuara në tërësinë e tyre, ishin të drejta dhe vendimet e marra ishin arsyetuar në detaje.
41. Gjykata rithekson se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të janë bërë nga gjykatat e rregullta me rastin e vlerësimit të provave ose aplikimit të ligjit (ligjshmërisë), përvèç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria). Ajo vetë nuk mund të vlerësojë ligjin që ka bërë që një gjykatë e rregullt të miratojë një vendim në vend të një vendimi tjeter. Nëse do të ishte ndryshe, Gjykata do të vepron si gjykatë e “shkallës së katërt”, që do të rezultonte në tejkalimin e kufijve të vendosur në juridikcionin e saj. Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta t'i interpretojnë dhe zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale. (Shih, rasti *García Ruiz kundër Spanjës*, GJEDNJ nr. 30544/96, i 21 janarit 1999, par. 28 dhe shih, gjithashtu rastin: KI70/11, parashtrues të kërkesës *Faik Hima, Magbule Hima dhe Besart Hima*, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011).
42. Gjykata më tej konsideron se parashtruesja e kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e procedurës para gjykatave të rregullta. Megjithatë, pakënaqësia e parashtrueses së kërkesës me rezultatin e procedurës nga gjykatat e rregullta nuk mund vetveti të ngrëjë pretendim të argumentueshëm për shkeljen e së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm. (shih, *mutatis mutandis*, rastin *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, paragrafi 21, GJEDNJ, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005).

43. Gjykata vëren se parashtuesja e kërkesës nuk e ka paraqitur pretendimin e saktë dhe konkret për shkeljen e të drejtave të saj dhe nuk ka shpjeguar si dhe pse Aktgjykimi i Gjykatës Supreme mund t'i ketë shkelur të drejtat e saj kushtetuese; ajo vetëm ka theksuar se ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese. Ajo nuk ka ofruar ndonjë dëshmi *prima facie*, që do të tregonte për shkeljen e të drejtave të saj kushtetuese. (shih, *Trofimchuk kundër Ukrainës*, GJEDNJ, paragrafët 50-55, Aktgjykimi nr. 4241/03, i 28 tetorit 2010).
44. Si rezultat, Gjykata konsideron se parashtuesja e kërkesës nuk i ka mbështetur pretendimet se procedurat përkatëse në ndonjë mënyrë ishin të padrejta apo arbitrale dhe se me vendimin e kontestuar janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me Kushtetutë dhe me Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut. (shih, *mutatis mutandis*, *Shub kundër Lituanisë*, nr. 17064/06, GJEDNJ, Vendimi i 30 qershorit 2009).
45. Prandaj, Gjykata konstaton se kërkesa e parashtueses nuk i përbush kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara me Rregulloren e punës, sepse kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese, duke marrë parasysh që faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese dhe që parashtuesja e kërkesës nuk dëshmon mjaftueshëm pretendimin e saj për shkelje kushtetuese.
46. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe, në pajtim me rregullin 36 (1) (d) dhe (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, ajo duhet të deklarohet e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113 (1) dhe (7) të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit dhe rregullat 36 (2) (b) dhe (d) dhe 56 të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 18 tetor 2017, njëzëri

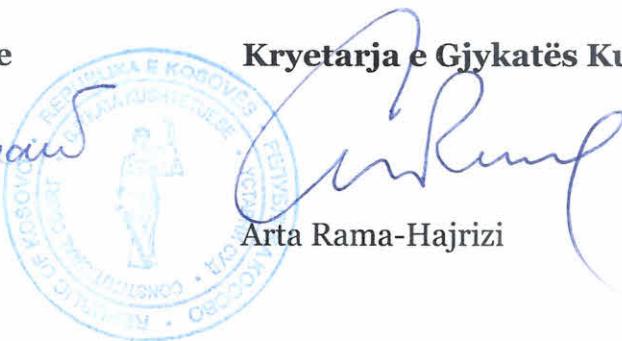
VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20. 4 të Ligjit, dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Gresa Caka-Nimani
Gresa Caka-Nimani

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi